

ροιμ. Χορεύουνε οί γιογκαράδες, χορεύουνε κ' οί μασκαράδες (ἐπὶ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μὲ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια εἶναι ἀκατάλληλοι).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιογκαράς καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν.

γιογκάρι τό, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δουκ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Καρυὰ Κορινθ. Λάλλ. Λάστ. Μανιάκ. Μαντίν. Μεγαλόπ. Μεσσην. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.)—Κ. Μαρίν. εἰς Ν. Ἑστ., 15 (1934), 157 γιογάρι Πελοπ. (Κάμπος Λακων. Μάν.) γιουγάρι Θράκ. (Αἰν.) λιογκάρι Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπ. (Γορτυν.) — Νουμάς, 296,7 λιογκάρι Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o g n a r*. = ἔγχορδον μουσικὸν ὄργανον.

Ἐγχορδον μουσικὸν ὄργανον, εἶδος τριχόρδου ἢ τετραχόρδου (ἐκ συρματίνων χορδῶν) ταμπουρά ὁμοιάζοντος πρὸς λαούτον, ἀλλὰ μικρότερον αὐτοῦ, μὲ μικρὸν καὶ στρογγύλον ἡχεῖον καὶ μικρὸν βραχίονα ἐνθ' ἄν.: Σὰ δὲν εἶχε ὑψηροσύνη, ἐπαινε το λιογκάρι καὶ παίζοντας ἄφινε νὰ βγαίνει τῆς καρδιάς του ὁ πόνος Νουμάς, ἐνθ' ἄν. Τὰ κάθε εἶδους λαλούμενα: μπουζούκια, γιογκάρια, πίπιζες καὶ φλογέρες Κ. Μαρίν., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θὰ κόψω κ' ἓνα λιογκάρο, νὰ παίξω τὸ γιογκάρι Πελοπ. (Μανιάκ.)

Γιογκάρι, γιὰ δὲ βαρεῖς καλά, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα; Βασίλω μαυρομάτα!

Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Γιογκάρι μου, μπουζούκι μου, γιογκάρι μου καημένο, γιογκάρι μου βαρύσκοπο, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα;

Πελοπ. (Ἀρκαδ. Φιγάλ.)

— Γιογκάρι, τί δὲ βαρεῖς σκοπό, τί δὲ βαρεῖς γιομάτα;

— Βάλε μου τέλμα δυνατά, γιὰ νὰ βαρῶ γιομάτα αὐτόθι.

Βγήκα ψηλά 'ς τὰ διάσελλα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν Τριτσιμπίδα πού 'ν' παιδὶ καὶ παλληκάρι | καὶ βαρεῖ καὶ τὸ γιογκάρι Πελοπ. (Μαντίν.)

Κὶ πῖσου 'ς τὰ καπούλια του τρεῖς Φραγκουποῦλις παίζουν ν-ῆ μιὰ παίζει τὸν ταμπουρά κ' ἄλλη τοῦ λιογκάρι Θεσσ.

γιογκᾶς ὁ, Ἰων. (Βουρλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γιογᾶς Κρήτ. γιουγᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o n g a* = τὸ ἐκ πελεκήσεως ξύλου ἀπόκομμα, παρασχίς.

Ἀπόκομμα ξύλου ἐκ πελεκήσεως ἐνθ' ἄν. Συνών. *π ε λ ε κ ο ὕ δ ι, σ κ ῖ ζ α*. Δὲ βρουσέξατι 'ς τοῦ γ'βάλ'μα κὶ βγήκανι γιουγᾶδεις ἀπ' τ'ς δουλάτις Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιογκᾶς Πόντ.

γιογλεντής ἐπίθ. ἐνιαχ. γιογλεδής Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ ἄτακτος εἰς τὴν ζωὴν του, σπάταλος, ἄσωτος ἐνθ' ἄν.: Νά'τος ὁ γιογλεδής μας! 2) Περίγελως, καταγέλαστος: Δὲ δρέπεσαι! Ἐγινες γιογλεδής. 3) Ἀπατεών.

γιοθάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γιοθάριχο Π. Γενναδ., Γεωργ., 73 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560 ἀθ-θάρικο Π. Γενναδ., Γεωργ., 73 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Ἐπὶ δέρματος βοῶς ἢ αἰγός, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιοθάρι τό, Π. Γενναδ., Γεωργ., 72 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560 ἀθ-θάρικον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς*. Ὁ τύπ. ἀθ-θάρικον ἐσφαλμένως ἔχει συνταχθῆ ὡς ἰδιαίτερον λῆμμα ἐτυμολογηθεὶς ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀ ν θ ἄ ρ ι ο ν. Πιθανώτερον φαίνεται ὅτι τὸ *γ ἰ ο θ-θ ἄ ρ ι ν διὰ σίγησιν τοῦ γ ἐγένετο *ἰ ο θ-θ ἄ ρ ι ν - *ὁ θ-θ ἄ ρ ι ν καὶ κατὰ τὴν συνεκφορὰν ἔν α ὁ θ-θ ἄ ρ ι ν ἢ τ ἄ ὁ θ-θ ἄ ρ ι α ἐξέπεσε τὸ ἀρχ. ο.

1) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ., Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. Σ. Χασιώτ., ἐνθ' ἄν. 2) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 2, τὸ ὅπ. βλ., Κύπρ. 3) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 3, τὸ ὅπ. βλ., Κύπρ.: Τούτ' ἢ πετθιά τοῦ τραυλ-λου ἐν κάμει γι' ἀσθίν, γιὰτὶ ἔδει πολλὰ ἀθ-θάρικα (ἀσθίν = ἀσκή).

γινόθι τό, ἐνιαχ. γιόθ' Ἀλόνν. Θεσσ. (Μηλ.) Σκόπ. Στερελλ. (Δεσφ. Τοπόλ.) γιότ' Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) γκιόθι Πελοπ. (Γέρμ.) Στερελλ. (Λεβάδ.) γκιόθ' Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Ἐλευθερ.) ζόχ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ζάθ' Στερελλ. (Εὐρυταν. Τριχων.) ζάφ' Στερελλ. (Ἀστακ. Τριχων.) Πληθ. γιότχια Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) γκιόθχια Θεσσ. (Δομοκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς*.

Γ ἰ ὅ θ ο ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ τομάρ' τ'ς γίδας ἔχ' γιόθια ἀπ' 'ν ἀχάμνια (ἀδυναμία) Στερελλ. (Δεσφ.) Ζ'λάον τοῦ τομάρ' τ' Σαῖτάν' νὰ βγοῦν τὰ γκιόθχια Εὐβ. (Ἀκρ.) Αὐτὸ τοῦ βιτούλ' εἶνι οὔλον ζόχια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τοῦ ζάφ' εἶνι σῆ'λήχ' ἄσπρου Στερελλ. (Ἀστακ.) Τοῦ ζῶ' ἔχ' γιόθια Ἀλόνν. Σκόπ. || Φρ. Πᾶμ' νὰ προσ'λίσαστοῦμ', νὰ βγοῦν τὰ γιόθια (παιγνιδῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων στερηθέντων ἐπὶ τι διάστημα τῆς ἡλικικῆς θαλπωρῆς) Στερελλ. (Δεσφ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1.

γιοθιά ἡ, Κρήτ. διοθιά Κρήτ. (Πρασ.) γιοθ-θέα Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Πληθ. γιοθές Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ. Ὁ πληθ. *γ ἰ ο θ ἔ ς* δι' ἀπουράνωσιν.

Ὁπὴ προκαλουμένη εἰς τὸ δέρμα ἀσθενικῶν αἰγῶν καὶ βοῶν ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς*, τὸ ὅπ. βλ.

γιοθιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γκιοθιάρια Εὐβ. (Ψαχν.) Οὐδ. γκιοθιάρ'κο Εὐβ. (Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ ρ η ς.

1) Ἐπὶ αἰγῶν, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀι'ς τὸ διάολο, γκιοθιάρια γίδα!

2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τινος παρασίτου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργῶνται ἐξογκώματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καρποῦ: Δὲν τὰ ράντ'σα 'φέτο τὰ βερίκοκά μ', κ' εἶναι πολλὰ γκιοθιάρ'κα.

γιοθομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γιοτ-τομούρης Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ.: *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ *μ ο ὕ ρ η*.

Αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀκμήν, πυώδη σπυράκια εἰς τὸ πρόσωπον.

γινόθος ὁ, πολλαχ. γιόθους βόρ. ἰδιώμ. γιόθ-θος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Ἰων. (Καράμπ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) Κῶς Ρόδ. Ψαρ. γιότ-θος Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. γιότ-τος Ρόδ. Σύμ. γιότ-τος Κῶς (Καρδάμ.) Ρόδ. γιότος Πελοπ. (Ἀρν. Ζελίν. Λεῦκτρ.

